

A tavaszi korzón.

Hétköznapi és vasárnapi korzózók. — Napimádók a Buchwald-széken. — Leghűbb korzózók a B-listások.

Lassan éledezik a korzó, nem is csoda, hiszen több mint hathónapos álmából keltegeti a tavaszi napsugár, de ahhoz is lassan szoknak hozzá az emberek, hogy az eddigi rendszeres esti és éjszakai zsur- és mulatságok helyett már hajnali 11—12 óra tájban nézzenek az ismerősök után. A korzón való mutatkozás ilyenkor azt jelenti, hogy az illető sikeresen állta ki a téli szezont, s most újult erővel lát hozzá a tavaszi társasági örömök hajszolásához. Nyár elején valamelyik fürdőhelyen, ősszel pedig a szezonnyitó zsurok egyikén való megjelenés jelzi a társas élethez való ragaszkodást. Ilyenkor, Husvét táján, már feltétlenül meg kell jelenni a korzón, ha fázva is de tavasziasan nekiül-tözve. Ősszel még csak oda lehet mondani a vendéglátó háziaknak néhány csipős zsur-szellemes séget, ha melegről nem gondoskodtak eléggé, de kűnn a korzón ajánlatosabb az edzett társas lényt adni, akinek minden porcikája ég a vágytól, hogy sportolhasson. De a napsugár ilyenkor már jobbszívű, mint a barátnök és meleget áraszt a korzó-zókra, sőt segít a szívek melegítésében is azoknak, akik a későn kezdett zsur-flörtjeiket akarják befejezni.

A korzó birodalma két részre oszlik: az egyik a Váci-utcai terület, a másik pedig a Buchwald-székekkel pontosan körülhatárolt része a Dunapartnak. A korai korzózók a Váci-utcában adják le mosolyaikat és üdvözléseiket, míg egy óra felé már mindenki a Dunaparton sétál. Eddig a gyerekek uralkodtak az ujonnan sárgára mázolt széksorok között, zavartalanul golyóztak és csigáztak, de most már kénytelenek odébb vonulni, mert a nagyok kezdték meg a komoly munkát.

A legelső korzóismerős a Buchwald-néni, aki kétségbeejtő memoárral emlékszik vissza évekkel ezelőtti kuncsaftokra, amikor még 3—4 koronákat kellett lesználni egy-egy szék-jegyért, amiért most potom 2000 koronát kérnek. A néni azt is meg tudja mondani, ki mikor szokott kijönni, sőt tud még sokkal diszkrétebb dolgokat is. De kérlelhetetlen szigorral szedi be a 2000 koronákat, nem lehet ingyen ülni fél percig sem, azonnal ott terem a jegyével

Budapestre vonatkozó ujságcikkek

Szerző:

Cím: *A tavaszi korzón*

Forrás: *Pesti Hírlap*

BK

(Hely)

1925. 4. 10.

Megjelentek már a korzó napimádói is. Csaknem hanyattfekve dülnek bele a székkükbe, s mint a napraforgó tányérja, úgy követik arcukkal a napjárását, hogy mire megjön a nyaralás ideje, akkorra már mindenki mást megelőzve meglegyen az arcuk szenzációra lesült rézvörös színe. A napsütötte arc árnyalatában idén még nem alakult ki a divat, mult évben a paprikavörös, félig sült arcszín volt a legirigyeltőbb. A korzói napimádók élvezetét csak néha-néha zavarja meg valami rendkívüli dolog. Csodálatos, de nem veszik valami nagyon szívesen, ha a gyerekek labdázás közben sikertűlten *kepán sózzák* épen akkor, amikor a legszebb középafrikai elefántvadászatokról álmodozik s már szinte az egyenlítő tűző napsugarát érzi. A gyerekek pedig előszeretettel szemelik ki áldozatul a nap-embereket, de mindig akad felbujtójuk is, olyan rosszmájú ember, aki unalmában néhány szelet csokoládé ígéretével rendszerint sikeresen vesztegeti meg a kis vállalkozókat, hogy zavarják meg a széken szenderegőket.

Megérkeztek a korzó rendes látogatói, ott ül

náttal a Dunának az ál-kislány, látszólag belemélyedve a francia regény olvasásába, de félszemmel mindig az előtte elvonulókat figyeli, s nagy megelégedésre szolgál, ha szemben vele egy jól fésült ifjú telepszik le. Nem telik bele sok idő s már egymás mellett ülve vitatják meg, hogy mi legyen az esti program. Régi, talán a legrégebb korzó-emberek közül való az a bácsi, aki a viláigért sem ülne le más helyre, mint amit már Isten tudja hány éve szokott meg. Ha véletlenül elfoglalva találja a helyét, akkor morogva, bosszusan, idegesen járkal föl-le, s van mit hallgatni a Buchwald-néninek, hogy nem vigyázott az ő helyére.

De új elemmel is szaporodott a korzó. A mindenre ráérő emberek létszáma veszedelmes versenytárral növekedett meg: megjelent a *b-listás*, a világ leggazdagabb és legpazarióbb *időmilliomosa*. A *b-listás* még a régi időkől megszokta a korai fölkelést, ennél fogva már reggel nem tud mit kezdeni az idejével, mit tehet mást, mint azt, hogy kimegy a korzóra és ott sütteti magát a nappal, mert az legalább ingyen adja a sugarait. Ha versenyt írnának ki a

Osztályozás

Tárgy *394.04*

Hely

Idő *"1925"*

Sz

H

korzón való időtöltésből, akkor a *b-listások* meg a nyugdíjasok hosszakkal győznének még a legjobban ráérő korzólovagok fölött is, pedig azok is megtesznek minden lehetőt, hogy hozzászokjanak a délelőtti és kora délutáni nyilvános unatkozáshoz, amit a téli szezonban olyan nagy sikerrel gyakoroltak a zsurokon és egyéb összejöveteleken.

A társaság a déli harangszó után jelenik meg, a lányoknak és asszonyoknak természetesen kötelező az új tavaszi kosztüm, s épen azért nem is lehet kívánni tőlük, hogy egy helyben ülve élvezzék a friss levegőt, meg a napsugarat, hanem sétálva élvezik az irigylő és elismerő pillantásokat, meg a jelentkező udvarlók legfrissebb plotyka-termékeit. A téli zsur-lovagok közül kevés az olyan szerencsés helyzetű, aki gyakran engedheti meg magának, hogy fél napját a korzón töltsse, de aki csak teheti, arra veszi útját, még ha a Viztoronynál van is dolga, s legalább egyszer végigszalađ a korzón, hogy végigköszöngesse az ismerősöket. Társaságbeli ismerős természetesen akad mindig bőven, biztosra lehet menni a Hungária előtti *társasági sarokra*.

A korzó mindennapi látogatói közé tartoznak még a kutyák is, de ezek sokkal zártabb természetű kutya-társadalmi kört reprezentálnak, mint a korzó ember-látogatói. Legtöbbször pedig kutyá-dzsentrí, s nagyon is jól ismerik egymást, annyira, hogy ha véletlenül új jövevény kerül közibük, félretesznek minden előkelő modort, s épu gy viselkednek, mint ha a legutolsó *b-listás* kutyák közül kerültek volna ki. A *törzs-kutyák* nagy barátságban élnek a korzó *törzs-embereivel*, régi ismerősként örülnek egymásnak naponta, s ha beszélni tudna a kutya, talán meg is mondaná a padon bóbiskoló fiúnak, hogy ne várja ma azt a kislányt, mert az előbb látta egy fess fiuval a Gellérthegy felé tartani.

Ez a csöndes, szinte családias kép teljesen megváltozik vasárnaponként. Ilyenkor már 11 óra felé alig lehet megmozdulni, oly sokan sétálnak, 12 és egy óra felé pedig még a legsikerültebb nagybálokat is megszügyenítő tolongással igyekeznek csoszogva előrejutni az emberek az áradattal. Épen ezért a vasárnap a rendes korzózók részére a szünnapot jelenti, amikor más *hasznos* foglalkozás után kell nézni, hogy hasznos tagja maradhasson a korzó-zók társaságának. (sz. e.)